

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/268/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3114222031
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emília Zimová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3114222031.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v právnej veci navrhovateľa: M. K., bytom Y., R. XX, právne zastúpeného JUDr. Jurajom Jancom, advokátom v Ilave, Mierové námestie 52/6 proti odporkyni: G. K., bytom F. XXX, právne zastúpenej Advokátskou kanceláriou Rolníková, s.r.o. so sídlom Trenčín, Bottova 20, IČO: 36 330 728, o zrušenie výživného na plnoleté dieťa, na odvolanie odporkyne proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 9. januára 2015, č. k. 16C/145/2014-39 takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu v napadnutej časti, vo výroku o náhrade trov konania, **p o t v r d z u j e .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zrušil vyživovaciu povinnosť navrhovateľa k odporkyni, určenú naposledy rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo dňa 18. decembra 2012, č. k. 31P/121/2012-27 s účinnosťou od 2. októbra 2014. Zároveň odporkyni uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov konania vo výške 50 %. Svoje rozhodnutie súd prvého stupňa odôvodnil s poukazom na ust. § 62 ods. 1, § 78 ods. 1 Zákona o rodine a výsledkami vykonaného dokazovania, keď mal preukázané, že návrh navrhovateľa je dôvodný. Súd konštatoval, že odporkyňa je plnoletá, v príprave na budúce povolanie nepokračuje, nakoľko ukončila štúdium na odbornom učilišti internátnom v Ladcoch dňom 30.06.2014. V období od 25.06.2014 do 13.10.2014 uzavrela dohodu o vykonaní práce a od 01.10.2014 podniká na základe živnostenského oprávnenia. Odporkyňa je teda schopná sama sa živiť, čím navrhovateľovi zanikla vyživovacia povinnosť k nej, a preto súd zrušil vyživovaciu povinnosť navrhovateľa k odporkyni od 02.10.2014, t. j. odo dňa podania návrhu. Rozhodnutie o náhrade trov konania súd odôvodnil ust. § 142 ods. 1, § 151 ods. 7, § 150 ods. 1 O.s.p. Súd uviedol, že navrhovateľovi ako v plnom rozsahu úspešnému účastníkovi by patrila náhrada trov konania v celom rozsahu. Súd však priznal navrhovateľovi náhradu trov konania iba vo výške 50 % (o výške náhrady trov konania rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku), keď dôvody hodné osobitného zreteľa pre takéto rozhodnutie videl v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach na strane účastníkov konania. Súd poukázal na to, že predmetom konania v danej veci bol návrh navrhovateľa - otca - na zrušenie vyživovacej povinnosti voči odporkyni - dcére. K zrušeniu vyživovacej povinnosti navrhovateľa, ktorá mu bola pôvodne určená v rozvodovom konaní, mohlo dôjsť iba súdnym rozhodnutím. Súd prihliadol na správanie odporkyne v konaní, ktorá sa síce na výzvu súdu k návrhu nevyjadrila, ale na pojednávaní uviedla, že s návrhom na zrušenie vyživovacej povinnosti súhlasí a taktiež prihliadol na osobné, majetkové a zárobkové pomery účastníkov konania. Odporkyňa bola v období od 25.06.2014 do 13.10.2014 zamestnaná na základe dohody o vykonaní práce v spoločnosti Farma Zliechov, s.r.o. a od 01.10.2014 začala podnikáť v poľnohospodárstve a záhradníctve. Je teda na začiatku svojho pracovného života a nemožno očakávať, že by mala úspory vo výške, ktorá by zodpovedala náhrade trov konania navrhovateľa v rozsahu 100 %. Priznanie náhrady trov konania navrhovateľovi v rozsahu nad 50 % by bolo pre odporkyňu neprimerane ťaživé. Navrhovateľ má pritom stabilné zamestnanie, jeho priemerný mesačný príjem je vo výške 670,72 Eur, a preto priznanie náhrady trov konania v rozsahu 50 % nebude mať pre neho v porovnaní s odporkyňou taký závažný dôsledok na jeho majetkové pomery.

Proti tomuto rozsudku, vo výroku o povinnosti odporkyne zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov konania vo výške 50 %, podala včas odvolanie odporkyňa, domáhajúc sa jeho zmeny tak, že súd neprizná žiadnej z procesných strán náhradu trov konania, resp. že odporkyni nebude uložená povinnosť zaplatiť navrhovateľovi akékoľvek náhradu trov konania. Má za to, že rozhodnutie súdu prvého stupňa o náhrade trov konania vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázala na to, že ona v konaní uviedla, že je schopná sama sa živiť, že jej naozaj vzniklo živnostenské oprávnenie a s návrhom na zrušenie vyživovacej povinnosti súhlasila. Navrhovateľovi vrátila výživné vyplatené za mesiace september a október 2014 a je pripravená mu vrátiť plnenie za ďalšie dva mesiace. Ona nezavinila podanie návrhu, keďže vyživovacia povinnosť bola navrhovateľovi stanovená súdnym rozhodnutím a toto rozhodnutie je možné zrušiť iba súdnym rozhodnutím. Zdôraznila, že navrhovateľ si niekoľko rokov neplnil riadne vyživovaciu povinnosť, a preto sa jej plnenia domáhala prostredníctvom exekútora. V konaní žiadala zohľadniť všetky uvedené skutočnosti a v súlade s ust. § 150 ods. 1 O.s.p. navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznať. Ona žije v rodinnom dome svojho dedka s matkou a sestrou, ktorá je odkázaná s výživou na navrhovateľa, má k nej vyživovaciu povinnosť v sume 70 Eur mesačne. Navrhovateľ žije v rodinnom dome svojej matky a má pravidelný príjem. Ďalej uviedla, že okrem uvedených okolností, ktoré odôvodňujú použitie ust. § 150 ods. 1 O.s.p. v plnom rozsahu na jej strane, je podľa nej nutné sa zaoberať aj povahou konania samotného. Navrhovateľovi bola stanovená vyživovacia povinnosť súdnym rozhodnutím, ktoré je konaním nesporovým, v ktorom je úprava náhrady trov konania riešená v ust. § 146 ods. 1 O.s.p. Zrušenie takéhoto rozhodnutia je možné len na návrh, avšak podľa jej názoru konanie má stále povahu nesporového konania, pričom nesporovú povahu konania podporuje aj to, že v uvedenom konaní nie sú ani vyrubené súdne poplatky. Občiansky súdny poriadok výslovne neupravuje náhradu trov konania v nesporových konaniach, ktoré možno začať len na návrh účastníka, a preto by mal podľa nej súd analogicky aplikovať na náhradu trov konania ust. § 146 ods. 1 písm. a) O.s.p.

Navrhovateľ sa k podanému odvolaniu odporkyne písomne nevyjadril.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné v napadnutej časti ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdiť. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa v napadnutej časti a na zdôraznenie správnosti rozsudku v tejto časti dodáva nasledovné.

Rozsudok súdu prvého stupňa bol napadnutý iba vo výroku o náhrade trov konania, preto vo výroku vo veci samej je rozsudok súdu prvého stupňa právoplatný a týmto rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknutý.

Podľa § 142 ods. 1 O.s.p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 150 ods. 1 veta prvá O.s.p. ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať.

Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky je aj to, že účastník konania, ktorý v konaní spravidla v spore uspel, má zásadne právo na to, aby sa mu nahradili všetky trovy, ktoré zaplatil vo vecnej súvislosti s uplatnením tohto základného práva. Ak sa chce súd odchýliť od tohto pravidla, musí vychádzať zo zákona a túto odchýlku aj náležite odôvodniť, inak porušuje základné právo na súdnu ochranu dotknutého účastníka.

Ust. § 142 O.s.p. vyjadruje základnú zásadu uplatňujúcu sa pri náhrade trov konania. Účastník konania, ktorý v spore uspel, má nárok na náhradu trov tohto konania. Súd v takomto prípade uplatní zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu). Uvedená zásada sa vzťahuje iba na sporové konanie.

Aplikácia ustanovenia § 150 ods. 1 O.s.p. prichádza do úvahy v prípadoch, keď sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania, avšak súd dospeje k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Musí však ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí odôvodnený. Výnimočnosť môže spočívať v okolnostiach danej veci, ale aj v okolnostiach na strane účastníkov konania.

Zhodne so súdom prvého stupňa bol aj odvolací súd toho názoru, že v danej veci bolo dôvodné o náhrade trov konania rozhodnúť podľa § 142 ods. 1 O.s.p. za použitia ust. § 150 ods. 1 O.s.p. a odporkyni uložiť povinnosť zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov konania vo výške 50 %.

Navrhovateľ sa podaným návrhom voči odporkyni domáhala zrušenia vyživovacej povinnosti v zmysle § 78 ods. 1 Zákona o rodine. Z rozsudku súdu prvého stupňa nepochybne vyplýva, že táto povinnosť mu bola s účinnosťou od podania návrhu aj zrušená, teda jeho návrh bol podaný dôvodne. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania súd prvého stupňa správne prihliadol k okolnostiam danej veci, ako aj k okolnostiam na strane účastníkov konania a aj odvolací súd mal za to, že týmto zisteným skutočnosťami súdom prvého stupňa správne zodpovedá uložená povinnosť odporkyni zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov konania vo výške 50 %, ktoré rozhodnutie súd prvého stupňa aj presvedčivým a dostatočným spôsobom zdôvodnil.

Nesprávne je tvrdenie navrhovateľky v odvolaní, že v danom prípade ide o nesporové konanie, v ktorom by mal súd analogicky aplikovať pri rozhodovaní o náhrade trov konania ust. § 146 ods. 1 písm. a) O.s.p. Uvedené konanie je nepochybne konaním sporovým, ktoré začína len na návrh, v ktorom pri rozhodovaní o náhrade trov konania nie je prípustná analógia podľa § 146 ods. 1 písm. a) O.s.p. Ide síce o zrušenie vyživovacej povinnosti medzi rodičmi a deťmi, avšak jedná sa o plnoleté dieťa, v ktorom prípade sa konanie nemohlo začať i bez návrhu.

S poukazom na uvedené skutočnosti krajský súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti, týkajúcej sa náhrady trov konania, ako vecne správny potvrdil.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.